

(Gazzetta dello Sport - C.Zucchelli) Miesiąc do zapomnienia. Pewność będzie dopiero dziś, ale jest poczucie, że Alessandro Florenzi będzie musiał się zatrzymać na co najmniej dwa lub trzy tygodnie.

Kontuzja, która przyszła an treningu reprezentacji Włoch, jest ewidentnie wynikiem stresu sezonowego, fizycznego i moralnego i zamyka marzec, który jest do zapomnienia dla wicekapitana Romy: najpierw faul na rzut karny z Porto, który kosztował bardzo drogo jego i jego kolegów, potem czerwona kartka za dwie żółte z Empoli, pierwsza w karierze. Surowa, z dużym prawdopodobieństwem, ale odzwierciedlająca nerwowość i brak błyskotliwości, które towarzyszyły Florenziemu w ostatnich tygodniach. Skomplikowane relacje z kibicami, które nigdy definitywnie się nie poprawiły mimo ogłoszonego odnowienia kontraktu gdy był na torune w USA, nigdy nie pozwoliły mu grać spokojnie, jednak rzeczą, która najbardziej mu przeszkadzała, z biegiem czasu, był ciągły dyskomfort kolana operowanego w 2016 i 2017 roku. Nigdy nie miał poważnych problemów, ale nigdy też nie był uwolniony od uwarunkowań.

Di Francesco wymagał żeby grał praktycznie zawsze, potem Ranieri zrobił w debiucie to samo, a on odpowiedział obecnością, na tyle, że wyszedł na boisko po raz 31 w sezonie. Nie tyle z powodu wyboru, co też nieco z konieczności, gdyż Karsdorp i Santon nigdy nie dali pewności na prawej stronie. Na koniec sezonu Florenzi oceni swoją przyszłość. W wieku 28 lat ma małe chęci na rozgrywanie kolejnego tak skomplikowanego sezonu, zwłaszcza ze środowiskowego punktu widzenia: on, jak wszyscy w Trigorii, czeka na to kim będą nowy dyrektor sportowy i trener. Porozmawia, potem zdecyduje.

Autor: abruzzo